

Ιστορίες Μικροσκοπικών Δράκων που Άλλαξαν τον Κόσμο

Ήταν ένα ανοιξιιάτικο πρωινό μιας Κυριακής. Η οικογένεια των Δράκων είχε την εβδομαδιαία της σύναξη στο Δρακοχώρι. Μεγάλο σόι. Μεγάλος σαματάς. Μικροί, μεγάλοι, όλοι μαζί. Χοροπηδούσαν, πετούσαν, έβγαζαν φλόγες. Ανάμεσά τους και ο μικροσκοπικός δράκος, ο Λάκης.

Ο Λάκης, όμως, δεν έμοιαζε με τους υπόλοιπους δράκους. Δεν κατάφερνε να πετάξει. Δεν κατάφερνε να βγάλει φλόγες. Ήταν σε απόγνωση. Αισθανόταν μόνος, τελείως μόνος. Κάθισε στη λίμνη, στον κήπο του παππού, κάτω από τις κοκκινές μηλιές της φωτιάς. Τσιμπούσε συνέχεια τη μύτη του για να δει αν κοιμάται και κοιτούσε όλη την ώρα το είδωλό του στη λίμνη για να πειστεί ότι δεν ήταν αόρατος.

«Μα γιατί οι άλλοι δράκοι συμπεριφέρονται σαν να μην υπάρχω;» ρώτησε τον εαυτό του και έβαλε τα κλάματα.

«Μήπως δεν είμαι αρκετά καλός στο να βγάζω φωτιά από το στόμα;» είπε και έβγαλε μια μικροσκοπική φλόγα.

«Μήπως είναι άτσαλο το πέταγμά μου;» αναρωτήθηκε και έκανε μια και μόνη στροφή στον αέρα.

«Μήπως τα κερατάκια μου δεν είναι αρκετά μυτερά;» Αναφώνησε, αγγίζοντάς τα με τη μακριά ουρά του.

Χαμένος όπως ήταν στις σκέψεις του, κατάλαβε ότι για να ξεχωρίσει κάποιος τόσο μικρός σε ένα Δρακοχώρι με γιγάντιους δράκους πρέπει πρώτα απ' όλα να γνωρίσει την ιστορία του.

«Μα αυτό είναι! Υπάρχει ένας υπέροχος κόσμος γύρω μου, πολύ πιο μεγάλος από ότι βλέπω εδώ. Πρέπει να τον ανακαλύψω αμέσως», είπε με ενθουσιασμό για την έμπνευσή που είχε.

Όταν τελείωσε η δρακοοικογένεια το μεσημεριανό της και όλοι είχαν σηκωθεί από το τραπέζι, ο Λάκης έμεινε μόνος με τις σκέψεις του. Έσκισε μια σελίδα από την εφημερίδα του μπαμπά, τη δίπλωσε προσεχτικά και έφτιαξε μια βαρκούλα. Μετά άδειασε το μπολ από τη σαλάτα της γιαγιάς, το γέμισε με νερό και έβαλε μέσα τη βαρκούλα.

«Έτσι θα ξεκινήσω το ταξίδι μου», σκέφτηκε με ενθουσιασμό. «Με ιστορίες δράκων που έζησαν πριν από εμένα. Δεν είναι δυνατόν να είμαι ο μοναδικός δράκος στην ιστορία που διαφέρω από τους υπόλοιπους. Σίγουρα θα υπήρξαν κι άλλοι», σκέφτηκε. «Ίσως στη Δρακοβιβλιοθήκη βρω κάποιες απαντήσεις», μονολόγησε.

Ανακαλύπτοντας Ξεχασμένες Ιστορίες Ηρώων

Το απόγευμα κιάλας, ο Λάκης πλησίασε τον παππού του την ώρα που αυτός πότιζε τις κόκκινες μηλιές της φωτιάς. Ο μικροσκοπικός δράκος περνούσε πολλές ώρες

με τον παππού. Αυτός του έλεγε ιστορίες παλιές που πάντα του ανέβαζαν το ηθικό, και ο Λάκης του μιλούσε για όσα τον απασχολούσαν. Δεν δίστασε, λοιπόν, να εισηγηθεί στον παππού μια βόλτα στη Δρακοβιβλιοθήκη του Δρακοχωριού.

Εκεί, ανάμεσα στις στοίβες με τα σκονισμένα βιβλία, βρήκε ιστορίες πολλές για δράκους που έζησαν στα παλιά χρόνια. Χώθηκε στις σελίδες με τον παππού και ανακάλυψε αμέτρητες ιστορίες για μικροσκοπικούς δράκους.

«Τελικά», αναφώνησε, «φαίνεται πως υπήρξαν πολλοί μικροσκοπικοί δράκοι πριν από εμένα παππού, έ;»!

«Μα φυσικά», είπε ο παππούς, «αλλά πρέπει να ψάξεις πολύ για να βρεις όλη την αλήθεια. Στις ιστορίες που υπάρχουν στα βιβλία αυτά, θα διαβάσεις για δράκους που είχαν αγνή καρδιά, αλλά και για άλλους που η απόγνωσή τους και η ανάγκη τους να τους προσέξουν οι άλλοι, τους ώθησε σε αποτρόπαιες πράξεις. Τελικά, όμως, αντιλήφθηκαν πως η βία και το μίσος δεν ήταν η απάντηση, αλλά η αγάπη», είπε ο παππούς.

Όταν μια Μάγισσα Γίνεται Συνείδηση

Στο πρώτο βιβλίο που πήρε στα χέρια του ο Λάκης είδε ένα εξώφυλλο με φλόγες. Στις σελίδες του διάβασε για έναν μικροσκοπικό δράκο που έβγαζε μικρές-μικρές φλογίτσες. Δεν του επιτρεπόταν να λαμβάνει μέρος σε μάχες, όπως τα αδέρφια του και αυτό τον θύμωνε πολύ.

Ο Λάκης ξεφύλλιζε με μανία τις σελίδες του βιβλίου, όταν τελικά έφτασε σε μια σελίδα με μια ζωγραφιά με ένα φλεγόμενο κάστρο. Στις σελίδες έγραφε για τη μέρα που, καθώς ο μικροσκοπικός δράκος άναβε τις μικρές του φλογίτσες, ένα αεράκι σηκώθηκε ψηλά και παρέσυρε μία μία τις μικρές φλογίτσες, μετατρέποντάς τις σε μια τεράστια και επικίνδυνη φωτιά. Το οικογενειακό του κάστρο περικυκλώθηκε από τη φωτιά, με αποτέλεσμα η ζωή των άλλων δράκων να βρεθεί σε κίνδυνο. Ήταν, έγραφε το βιβλίο, μια κίνηση απελπισίας σε μια προσπάθειά του να δείξει στους άλλους πως τελικά κι αυτός ήταν αρκετά δυνατός. Είχε κουραστεί να τον κοροϊδεύουν και ήθελε να τους δείξει πως μπορούσε και αυτός να παλέψει μαζί με τους άλλους σε μάχες.

Μόλις κατάλαβε τι είχε κάνει, ο μικροσκοπικός δράκος το έβαλε στα πόδια. Ξάφνου, σε μια στροφή και καθώς απομακρυνόταν από το κάστρο, πετάχτηκε μπροστά του μια μάγισσα. Και η μάγισσα αυτή, σαν να ήταν η συνείδησή του, του μίλησε αυστηρά αλλά και με αγάπη.

«Πού πας;» τον ρώτησε με αγωνία.

Ο μικροσκοπικός δράκος του βιβλίου που διάβαζε ο Λάκης, αφού απαρνήθηκε την οικογένειά του, είχε καταλάβει στο τέλος πως ότι και να γινόταν από εδώ και μπρος θα τον καθόριζε για πάντα.

Η μάγισσα του είπε πως η δύναμή του δεν ήταν στο μέγεθός του, αλλά στην ψυχή του.

«Να θυμάσαι», του είπε η μάγισσα, «ότι η δύναμή σου βρίσκεται στη ψυχή σου».

Αυτά το λόγια που είχε κάποτε πει μια μάγισσα σε έναν άλλο μικροσκοπικό δράκο έκαναν τα μάτια του Λάκη να λάμπουν.

«Αλήθεια!», σκέφτηκε, «Η δύναμη του καθενός βρίσκεται στην ψυχή του».

Ο Δράκος που Δίδαξε τη Θαλπωρή

Ψάχνοντας μέσα στις σκονισμένες στοίβες, βρήκε ακόμα ένα βιβλίο με τον τίτλο «Ο Δράκος που γεννήθηκε με έναν σκοπό». Διάβασε για το πώς αυτός ο δράκος είχε έρθει στο Δρακοχώρι –πριν εκατοντάδες χρόνια και αυτός– για να διδάξει στους άλλους δράκους την οικογενειακή θαλπωρή.

Όταν ενηλικιώθηκε, είχε γίνει αρχηγός στο Δρακοχώρι. Τότε, είχε αναγκάσει όλους τους δράκους να περάσουν χρόνο στα σπίτια τους για να σκεφτούν πόσο κακό έκαναν στο δάσος με τις μάχες τους. Αυτό στ' αλήθεια τους» είχε προβληματίσει τότε.

«Παππού, εδώ λέει πως οι δράκοι παλιά κυκλοφορούσαν με μηχανικά άρματα», είπε ο Λάκης με απορία στο βλέμμα.

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια» επιβεβαίωσε ο παππούς. «Αλλά, όταν μετά οι δράκοι κατάλαβαν την αξία του δάσους, άλλαξαν τρόπο ζωής. Γι' αυτό και εμείς πλέον χρησιμοποιούμε μόνο τα φτερά μας για να πηγαίνουμε από εδώ και από εκεί».

Ο Δράκος Ράκος που Έσωσε μια Εκδρομή

Διάβασε και σύγχρονες ιστορίες. Μία από αυτές έλεγε για τις περιπέτειες και την καλοσύνη του δράκου Ράκου, που παρά τα πειράγματα των φίλων του, τους έσωσε σε μια εκδρομή με αερόστατο.

Καθώς όλοι οι μικροί δράκοι ανέβαιναν όλο και πιο ψηλά με το αερόστατο και έβλεπαν τον κόσμο να μικραίνει, η φλόγα που κρατούσε το αερόστατο στον αέρα, είχε αρχίσει να τρεμοπαίζει και το αερόστατο άρχισε να χάνει ύψος. Μέσα στον πανικό και τις φωνές, ο δράκος Ράκος φύσηξε μια πελώρια φλόγα. Μάλιστα, έγραφε στο βιβλίο, μέχρι τότε –δηλαδή 50 χρόνια πριν– οι πελώριες φλόγες θεωρούνταν κομμάτι της φαντασίας και των παραμυθιών. Μα, να που ο Λάκης τώρα διάβαζε για τη γενναιότητα ενός δράκου που επανέφερε αυτή τη δύναμη στη δρακοκοινωνία!

Έπειτα από αυτό το συμβάν, έγραφε στο βιβλίο, ο δράκος Ράκος έγινε ο αγαπημένος όλων αφού είχε σώσει την εκδρομή και τους φίλους του και είχε αποδείξει πως οι πελώριες φλόγες δεν ήταν μόνο για τα παραμύθια.

«Μόνο η Αγάπη Ζεσταίνει τα Παγωμένα Σπίτια»

Μόλις τέλειωσαν το διάβασμα αυτής της ιστορίας, ο παππούς θύμισε στον Λάκη για μια ιστορία που του είχε πει όταν ήταν πιο μικρός. Ήταν η ιστορία ενός μικρού-

μικρού συνδρακοχωριανού τους, ο οποίος είχε αποφασίσει να κατεβεί σε μια πόλη γιατί είχε ακούσει, λέει, ότι εκεί ζούσαν άνθρωποι.

«Ήταν πλάσματα στο ίδιο ύψος με αυτόν», εξήγησε ο παππούς. «Ήθελε τόσο πολύ να τον δεχτούν. Και ήθελε, ακόμα, να σκορπίσει την αγάπη που είχε. Για να φανταστείς, Λάκη μου, περιπολούσε την πόλη τους. Μέχρι που μια μέρα με ένα του φτάρνισμα πήρε φωτιά μια ολόκληρη λεωφόρος. Δεν πποήθηκε όμως», συνέχισε ο παππούς. «Κατατάγηκε, έπειτα, στην πυροσβεστική υπηρεσία. Έβαλε λοιπόν στολή πυροσβέστη και πήγε στο πυροσβεστικό τμήμα. Ούτε εκεί είχε τύχη όμως, αφού στην κατάσβεση πυρκαγιών μάλλον κακό έκανε παρά καλό, όπως μπορείς να φανταστείς», εξήγησε ο παππούς. «Όταν γύρισε πίσω στο Δρακοχώρι λυπημένος, συνέχισε να σκέφτεται πώς θα μπορούσε να γίνει χρήσιμος σε μια πόλη ανθρώπων».

Συνέχισε ο παππούς λέγοντας πως πέρασαν οι μήνες και ήρθε ο χειμώνας. Ήταν ένας τσουχτερός και βαρύς χειμώνας. Όλη τη μέρα έβρεχε και όλο το βράδυ χιόνιζε. Οι άνθρωποι έκαναν τα πάντα για να ζεστάνουν τα σπίτια τους, αλλά δεν τα κατάφερναν. Όταν ο μικρός-μικρός δράκος το έμαθε αυτό, κατέβηκε στην πόλη χωρίς να χάσει καιρό.

«Και μετά παπού;» ρώτησε ο Λάκης ανυπόμονα.

«Όταν έφτασε στην πλατεία», συνέχισε ο παππούς, «πήρε μια βαθιά-βαθιά ανάσα και έβγαλε μια μεγάλη φωτιά από το στόμα του, η οποία ζέστανε όλη την πόλη. Οι άνθρωποι τον κήρυξαν ήρωα της πόλης τους. Του έστησαν, ακόμα, και άγαλμα στην πλατεία όπου όλοι το βλέπουν μέχρι και σήμερα, με την αναγραφή «Μόνο η Αγάπη ζεσταίνει τα Παγωμένα Σπίτια».

Η Υπερδύναμη του Λάκη

Μιλώντας για όλες αυτές τις ιστορίες με τον παπού στη βιβλιοθήκη, δεν ένιωθε πια στεναχωρημένος από τη συμπεριφορά των υπόλοιπων δράκων. Ήταν παράξενο, αλλά κοιτώντας το είδωλό του στον καθρέφτη έβλεπε τα μεγάλα του μάτια να αστράφτουν από χαρά. Χαρά, γιατί είχε βρει την απάντηση. Ο Λάκης είχε μόνο αγάπη. Αγάπη για όλους.

«Αυτό είναι!», αναφώνησε. «Η αγάπη είναι το δυνατότερο μου όπλο. Τα φτερά μου και τα πόδια μου είναι μικροσκοπικά» και τα έκανε πέρα δώθε για να τα δει στον καθρέφτη να κουνιούνται.» «Οι φλόγες μου είναι αδύναμες... δεν φτάνουν μακριά. Όμως η αγάπη που έχω μέσα μου είναι μεγαλύτερη από το ανάστημά μου. Με αυτήν θα τους κερδίσω όλους».

Αυτές οι σκέψεις τον είχαν αλλάξει. Πλέον, ό,τι πειράγματα και να του έλεγαν οι άλλοι δράκοι, τους απαντούσε με ευγένεια λέγοντάς τους πως κανένας δεν είναι καλύτερος από κάποιον άλλο. Δεν κρυβόταν και δεν ήταν σκυφτός. Στήριζε φίλους και άγνωστους. Ήταν δυνατός και μοίραζε την αγάπη του σε όλους.

Ο ατρόμητος, πλέον, Λάκης είχε εκτοξευθεί στον ουρανό. Τίποτα δεν μπορούσε να τον σταματήσει.

Έτσι, για να θυμόμαστε ότι όσο μικρός και αδύνατος και αν φαίνεται κάποιος, η καρδιά και η ψυχή είναι αυτά που καθορίζουν το ανάστημά του.